

Από την **Τάνια Γεωργιοπούλου**

Ιστορίες καθημερινής τρέλας

Μια «εναλλακτική» παράσταση - ψηφιδωτό που δεν πρέπει να χάσετε, σε ένα χώρο που αξίζει τον κόπο να επισκεφθείτε.

Τρέχω στο δρόμο να προλάβω... Είναι ήδη ώρα 9 μ.μ. κι εγώ δεν έχω βρει ακόμα το μπαρ BOOZE (ίσως θα έπρεπε να το ξέρω, αλλά τι να κάνουμε). Ρωτάω κάποιον που βλέπω να πλησιάζει βιαστικά από την απέναντι πλευρά του δρόμου. Κι εκείνος στο BOOZE πάει. Για τον ίδιο λόγο, μάλιστα, όπως διαπίστωσα λίγο αργότερα. Για την παράσταση «Του δρόμου».

Φτάνω αγχωμένη στην είσοδο του μπαρ, ανοίγω την πόρτα και βρίσκομαι σε ένα... χαλαρό πάρτι. Κάποιοι λικνίζονται στο ρυθμό της δυνατής μουσικής, κάποιοι πίνουν ένα ποτό συζητώντας, δύο άλλοι σε ένα τραπέζι παίζουν σκάκι και κάμποσοι γύρω τους παρακολουθούν. Πολύς κόσμος, ειδικά για Δευτέρα βράδυ. Περνάω ανάμεσα από τον κόσμο και φτάνω στη σκάλα που με οδηγεί στον επάνω όρο-

φο, που, για τις ανάγκες της παράστασης, λειτουργεί ως φουαγιέ. Εναν όροφο πιο πάνω βρίσκεται το θέατρο ή μάλλον ο χώρος όπου έχουν στηθεί κερκίδες για τους θεατές και παίζεται το καμπαρέ «Του δρόμου». Ο κόσμος, πολύς για το διαθέσιμο χώρο, γεμίζει τις κερκίδες, κάθεται κάτω σε μαξιλάρια... Επί σκηνής, ένας τύπος δοκιμάζει νότες (ο Νίκος Πλάτανος, συνθέτης της μουσικής των τραγουδιών της παράστασης), ενώ ένας νεαρός (ο Παναγιώτης Παναγόπουλος) πηγαينوέρχεται σαν να μην τρέχει τίποτα. Μια φωνή, αλλοιωμένη από τα χρόνια και τις... κακουχίες, ακούγεται από το κοινό: «Τι είσαι εσύ;» ρωτάει. «Είμαι περφόρμερ», έρχεται η απάντηση από τον νεαρό. Στη σκηνή προβάλλει μια παρουσία, που μόνο αν είναι κανείς υποψιασμένος μπορεί να αναγνωρίσει ως την Κάτια

Γέρου... Και η παράσταση ξεκινά.

Μικρά σκετς φτιάχνουν ένα σπονδυλωτό θέμα που ενώνεται με μια λεππή, σχεδόν ανεπαίσθητη, νοηματική γραμμή.

Ενα κοριτσάκι ρωτάει τη μαμά του: «Τι είμαστε, Ανατολή ή Δύση;». «Είμαστε Ευρώπη», απαντά εκείνη με σιγουριά. Λίγο αργότερα, η ίδια αναλύει το καυτό θέμα της εθνικής ταυτότητας με μία φίλη της από το τηλέφωνο: «Πες ότι μεγαλώνει η δική σου [κόρη] και παντρεύεται ένα Αλβανάκι, ένα από αυτά που κάνει παρέα στο σχολείο. Τι θα είναι τα εγγόνια σου;»

Δύο τύποι κάνουν γυμναστική καπνίζοντας αρειμανώς - γιατί καλή η γυμναστική, αλλά και το τσιγαράκι... «Πώς πήγε το meeting;», ρωτάει ο Α τη Β στο τρένο, λίγο πριν ξεστιάσουν σε ένα παραλήρημα για τη δουλειά και τη ζωή

Συντελεστές Τα κείμενα της παράστασης έγραψαν ο Παναγιώτης Παναγόπουλος, η Κάτια Γέρου, ο Κυριάκος Κατζουράκης και η Καλλιόπη Τακάκη. Οι στίχοι των τραγουδιών που ακούγονται στην παράσταση είναι του Γιώργου Κοροπούλη και η μουσική του Νίκου Πλάτανου. Τη σκηνοθεσία έχει κάνει ο Κυριάκος Κατζουράκης, τα σκηνικά και τα κοστούμια ο Νίκος Πολίτης, τη χορογραφία η Μαριέλα Νέστορα και ο Ανδρέας Τρύφωνας. Επί σκηνής η Κάτια Γέρου, ο Παναγιώτης Παναγόπουλος, ο Νίκος Πλάτανος στο πιάνο και ο Τηλέμαχος Μούσας με την κιθάρα του.

χή της παράστασης, «βλέπω τους ανθρώπους, αγόρι μου, και ακούω τη φωνή τους, αυτό που λένε από μέσα τους... Δηλαδή, πώς να στο πω; Γ' αυτό...» και κάνει τη γνωστή κίνηση, «μου έστριψε».

Ισως, η πιο δυνατή στιγμή της παράστασης είναι όταν πέφτουν οι μεταμορφώσεις και οι ηθοποιοί μένουν με το αληθινό τους πρόσωπο... Ομως, ας μείνει αυτή η στιγμή το μυστικό που θα φανερωθεί μόνο σε εκείνους που θα καταφορίσουν -ή μάλλον θα ανηφορίσουν- στον εξώστη του BOOZE.

Σε κάποια σημεία, θα αναγνωρίσετε τον εαυτό σας και θα γελάσετε με αυτό. Σε κάποια άλλα, θα αισθανθείτε καλά γιατί στο κάτω κάτω, εσείς δεν ανήκετε στον υπόνομο αυτής της κοινωνίας που ζέχνει. Σε σημεία απλώς θα διασκεδάσετε και, αν είστε σε «καλή» βραδιά, ίσως να δακρύσετε ή και να τραγουδήσετε.

Γιατί, βέβαια, καμπαρέ -ακόμα και «Του δρόμου»- δεν νοείται χωρίς μουσική - τραγούδι -σχόλιο. Ανάμεσα στα σκετσάκια, τραγούδια (σε στίχους κυρίως του Γιώργου Κοροπούλη και μουσική του Νίκου Πλάτανου) δίνουν μία ακόμα ευκαιρία σε όσους δεν «κατάλαβαν» την πρόζα. «Σας φαίνεται να είναι αυτό ζωή; Αυτό που μας βαραίνει; Ε, για πείτε! Θυμάμαι από μικρός τη συμβουλή: Πλουτίστε για ν' αξίζει και να ζείτε», λέει η «Μπαλάντα της Ανε-

της Ζωής», την οποία οφείλει να ασπαστεί κάθε σημερινός βιοπαλαιστής. Κι αν αυτό δεν σας αρκεί, έρχεται λίγο παρακάτω η «Μπαλάντα της Ολισθηρής Ζωής» για όσα γλιστρούν από τα χέρια μας - μαζί με τα λεφτά μας. Αλλά, βέβαια, σαφώς όπως λέει «Το Μέγαρο», όλοι προτιμούν «Ξάπλα πάνω στην άμμο, ποτέ Γκουαντανάμο».

«Το έργο έχει δίδαγμα ηθικό», λέει η τελευταία μπαλάντα. Εκτός από τις καταπληκτικές ερμηνείες και την πολύ καλή μουσική, ίσως τελικά αυτό να είναι το βασικό ατού του καμπαρέ «Του δρόμου»: είναι μια παράσταση -κοινωνικό σχόλιο, χωρίς ηθικό δίδαγμα.

Όταν τελειώσει η παράσταση, δεν χρειάζεται καν να αλλάξετε περιβάλλον. Κατεβαίνοντας στο μπαρ -το οποίο, παρεμπιμπτόντως, διαθέτει εξαιρετική κάβα- μπορείτε να πιείτε ένα ποτό και να συζητήσετε ό,τι προηγήθηκε. Όσο για τα αξεσουάρ και την τσάντα σας, ανοίξτε ένα από τα σκαμπό του μπαρ και θα έχετε ένα μυστικό ντουλαπάκι για τα προσωπικά σας αντικείμενα... Ετσι μπορείτε θαυμάσια ακόμα και να χορέψετε.

Info Στο Booze Cooperativa (Κολοκοτρώνη 57, τηλ.: 210-32.40.944). Η παράσταση ξεκίνησε στις 28 Φεβρουαρίου και θα παίζεται για τρεις εβδομάδες από Τετάρτη έως Κυριακή.

στο βουνό που ονειρεύονται. Μετά, ουρά στο ΙΚΑ και οι γνωστοί σε όλους καβγάδες για τη σειρά. Δύο νέοι περιμένουν ταξί και συζητούν για «τα γνωστά», δύο μεγαλύτεροι περιμένουν... τη ζωή και συζητούν - πάλι για «τα γνωστά». Ένα παράξενο ζευγάρι σε μια πλατεία, μια γυναίκα που τρέχει ολημερίς, κάποιος που αναζητάει τη δόση του... Ρόλοι τους οποίους ενδύονται ο Παναγιώτης Παναγόπουλος και η Κάτια Γέρου αλλάζοντας διάθεση, όψη, φωνή κάθε δύο λεπτά. Ελάχιστα δευτερόλεπτα αρκούν για να μεταμορφωθεί η Κάτια Γέρου από γριά ζητιάννα σε μια θεσπέσια παρουσία με ψηλές γόβες και αυτή, με τη σειρά της, σε ένα μικρό κοριτσάκι.

Τα πρωτότυπα των ρόλων είναι -είμαστε- όλοι εμείς: τα συναισθήματα, οι φόβοι, τα θέλω και τα μπορώ μας. Όπως λέει και η γιαγιά στην αρ-